

UITSpraak

CvB.VO/HBO.2012.025-U.2012.07

15 juli 2012

op het beroep van

R. te A. (appellant)

tegen een besluit van

de Stichting *** Scholen voor Christelijk Voortgezet Onderwijs, zetelend te A. (verweerster).

1. Het procesverloop.

1.1 Bij schrijven van 6 december 2011 heeft T., rector van het van verweerster uitgaande H. College te A., appellant mededeling gedaan van het besluit appellant met ingang van 2 december 2011 te schorsen tot 31 december 2011 op grond van artikel 9.a.6, eerste lid, van de CAO-VO 2011-2012. Tijdens een gesprek op 2 december 2011 was appellant het voornemen tot deze schorsing kenbaar gemaakt en heeft hij zijn opvattingen dienaangaande naar voren gebracht.

1.2 Vervolgens heeft T., voornoemd, appellant bij schrijven van 14 december 2011 kenbaar gemaakt voornemens te zijn de schorsing te verlengen tot 1 maart 2012, en wel op grond van artikel 9.a.6, tweede lid, onder f, van genoemde CAO.

1.3 Bij schrijven van 21 december 2011 heeft de toenmalige raadsman van appellant verweerster zijn zienswijze omtrent het voornemen de schorsing te verlengen kenbaar gemaakt. Deze zienswijze heeft verweerster niet doen besluiten af te zien van haar voornemen, zodat de schorsing is verlengd tot 1 maart 2012.

1.4 Bij schrijven van 8 februari 2012 heeft T, voornoemd, appellant mededeling gedaan van het voornemen zijn dienstverband met ingang van 1 juni 2012 op te zeggen primair op grond van plichtsverzuim als bedoeld in artikel 9.a.7, tweede lid, van de CAO, subsidiair op grond van gewichtige omstandigheden als bedoeld in artikel 9.a.5, aanhef en onder 9, van de CAO.

1.5 Bij schrijven eveneens van 8 februari 2012 heeft T, voornoemd, appellant op de hoogte gesteld van zijn voornemen de eerder opgelegde schorsing op grond van artikel 9.a.6, tweede lid, onder f, van de CAO te verlengen tot 1 juni 2012.

1.6 Appellant heeft zich tegen deze twee voornemens mondeling verweerd op 24 februari 2012, bijgestaan door zijn gemachtigden, mr. M.A.M. Euverman en mr. H.A. Stalenhoef

1.7 Bij schrijven van 28 februari 2012 heeft T., voornoemd, appellant mededeling gedaan van het besluit de schorsing te verlengen tot 1 juni 2012. Bij schrijven van diezelfde datum heeft hij appellant medegedeeld, dat zijn dienstverband met ingang van 1 juni 2012 wordt beëindigd, primair wegens plichtsverzuim als bedoeld in artikel 9.a.7, tweede lid, van de CAO, subsidiair wegens gewichtige omstandigheden als bedoeld in artikel 9.a.5, aanhef en onder 9, van de CAO.

1.8 Tegen deze besluiten hebben mrs. Euverman en Stalenhoef, voornoemd, namens appellant bij schrijven van 21 maart 2012, bij de Commissie ingekomen op 22 maart 2012, beroep ingesteld bij de Commissie.

1.9 Mr. P.A. Keur heeft bij schrijven van 9 mei 2012 namens verweerster een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

1.10 De Commissie heeft de zaak op 15 juni 2012 in een – op verzoek van appelland - besloten zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appelland in persoon, bijgestaan door mrs. Euverman en Stalenhoef, voornoemd, en verweerster bij monde van mr. Keur, voornoemd, alsmede van T., voornoemd, en van A., conrector van het H. College.

2. De standpunten van partijen.

2.1 Het standpunt van appelland.

Samengevat komt het standpunt van appelland, zoals verwoord in zijn beroepschrift en ter zitting nader toegelicht, neer op het volgende.

2.1.1 Ten onrechte doet verweerster het voorkomen, dat appelland alle aantijgingen heeft geaccepteerd door het verslag van het gesprek van 2 december 2011 te ondertekenen. Appelland wilde wijzigingen aanbrengen, maar verweerster wilde daaraan geen gevolg geven. Bovendien is van belang dat appelland uiteindelijk het verslag heeft getekend op aandringen van zijn toenmalige raadsman, tegen wie hij inmiddels een klachtprocedure heeft gestart. Verder heeft appelland erop gewezen, dat hij was overvallen door het onderwerp van het gesprek.

2.1.2 Het beginsel van hoor en wederhoor is geschonden. Er wordt niet toegelicht waarom verweerster meer waarde hecht aan de verklaring van een oud-leerlinge van de school (hierna aan te duiden als X) dan aan die van appelland. Dit klemt te meer, daar de verklaring die X op 1 december 2011 heeft afgelegd, niet op schrift is gesteld, zodat appelland zich daartegen niet goed kon verweren. Juist die verklaring is aanleiding geweest een ontslagprocedure tegen appelland te starten. Een verklaring van een persoon met een problematische achtergrond kan niet zomaar in volle omvang voor waar worden aangemerkt.

2.1.3 Appelland is van mening, dat de school de zorgplicht heeft geschonden door niet in te gaan op de door appelland aangevoerde signalen omtrent de toestand van X. Zij kampte met ernstige problemen en had suïcidale plannen. Op school had appelland met verschillende personen gesproken over haar problemen, onder meer met de zorgcoördinator en de teamleider alsmede met de teamleider van de bovenbouw VWO. Hij werd van het kastje naar de muur gestuurd en uiteindelijk heeft de school niets gedaan omdat X al onder behandeling van een psychiater was. Daarmee heeft de school zijn zorgplicht tegenover X geschonden. Hij is het niet eens met de door verweerster aangevoerde reden, te weten dat de school professionele afstand in acht heeft genomen aangezien X onder behandeling was van een psychiater. Voorts is het – door verweerster gestelde - feit, dat X haar schoolopleiding zonder al te veel problemen heeft afgemaakt, juist te danken aan de interventie van appelland.

2.1.4 Het zich bekommeren om een hulpbehoevende leerlinge levert in de visie van appelland geen plichtsverzuim op. De hulp van appelland was in het belang van X.

2.1.5 Van de door verweerster gestelde schending van vertrouwen kan naar de mening van appelland pas gefundeerd sprake zijn indien hij strafrechtelijk zou zijn veroordeeld. Daarvan is echter thans geen sprake.

2.1.6 Het bestreden ontslagbesluit kan de toets aan het proportionaliteitsbeginsel niet doorstaan. Appelland had een goede staat van dienst bij de school. Gelet op de problemen waarmee X kampte, kan het ontstaan van een meer persoonlijke band tussen een leerlinge en een leraar toch niet als zodanig verwijtbaar worden aangemerkt dat een ontslag gerechtvaardigd is.

2.2 Het standpunt van verweerster.

Het standpunt van verweerster, zoals neergelegd in de bestreden besluiten, komt op het volgende neer.

2.2.1. Verweerster heeft het ontslag primair gegrond op artikel 9.a.7, tweede lid, van de CAO, te weten plichtsverzuim. Als motivering heeft zij daarbij in het bestreden besluit inzake de opzegging, onder verwijzing naar het voornemen, aangevoerd, dat appelland een langdurige (seksuele) relatie heeft gehad met een leerlinge van de school gedurende de periode dat zij stond ingeschreven op de school. Dit gedrag ziet

verweerster als onprofessioneel en grensoverschrijdend en derhalve niet aanvaardbaar. De verhouding docent-leerling kenmerkt zich mede door het feit, dat de leerling onder het gezag van de docent staat en daarbij ook van hem afhankelijk is, onder andere voor wat betreft de beoordeling van prestaties. Vanuit deze gezagsverhouding en afhankelijkheidsrelatie moet een docent een gepaste professionele afstand houden tot de aan zijn zorg toevertrouwde leerling(en). Dit heeft appelland ten onrechte nagelaten en daarmee heeft hij zich schuldig gemaakt aan plichtsverzuim.

2.2.2 De subsidiaire grond heeft verweerster aldus gemotiveerd, dat door zijn grensoverschrijdende gedrag, zoals hiervoor omschreven, het vertrouwen dat in appelland als docent moet kunnen worden gesteld zo ernstig is geschaad, dat verweerster een voortzetting van het dienstverband niet langer mogelijk en wenselijk acht.

2.2.3 De schorsing is opgelegd als ordemaatregel, in het belang van de instelling.

In het verweerschrift en ter zitting heeft verweerster nog het volgende aangevoerd, in de woorden van de Commissie als volgt kort samengevat.

2.2.4 Naar de mening van verweerster gaat het bij het vaststellen van plichtsverzuim niet om het vaststellen van strafbare feiten. Het is belangrijk om niet een sterke parallel tussen plichtsverzuim en strafrecht te trekken. Een strafrechtelijke veroordeling levert niet altijd plichtsverzuim op. Omgekeerd kan er sprake zijn van plichtsverzuim zonder dat er een strafrechtelijke veroordeling is. Verweerster heeft een eigen verantwoordelijkheid, die los staat van een eventuele strafrechtelijke veroordeling.

2.2.5 Als het al waar zou zijn dat appelland door bepaalde personen op de school van het kastje naar de muur zou zijn gestuurd, dan zou het op de weg van appelland hebben gelegen zich te wenden tot de rector. In diens portefeuille zitten personeelszaken; dat is bekend bij de docenten. Bovendien spraken appelland en de rector elkaar regelmatig in het kader van de niet-lesgevende taken van appelland. Bij die gelegenheden heeft hij nooit melding gemaakt van de situatie van X.

2.2.6 Ook al zou moeten worden aangenomen dat appelland aanvankelijk X met de beste bedoelingen heeft willen helpen met haar problemen, dan had hij die contacten niet moeten laten uitgroeien tot een intiemere relatie. Hij heeft daarmee het vertrouwen van X in een voor haar moeilijke periode ernstig geschaad.

2.2.7 Ten aanzien van de door appelland beweerde schending van hoor en wederhoor heeft verweerster opgemerkt, dat appelland tijdens het gesprek op 2 december 2011 uitvoerig het woord heeft kunnen voeren en ook heeft gevoerd.

3. De toepasselijke voorschriften.

Ingevolge artikel 19, eerste lid, van de toepasselijke CAO-VO 2011-2012 (hierna te noemen: de CAO) kan de werknemer in beroep gaan bij de Commissie van Beroep waarbij de werkgever krachtens artikel 52 van de Wet op het voortgezet onderwijs is aangesloten tegen in dit artikellid limitatief genoemde door de werkgever genomen besluiten.

In deze zaak is van belang het in artikel 19, eerste lid, onder c, van de CAO genoemde besluit, te weten: ontslag anders dan op eigen verzoek, voordat hij de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt, of het tijdvak waarvoor hij is benoemd, is verstreken.

Ingevolge het bepaalde in artikel 9.a.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de CAO (voor zover hier van belang) geschiedt het beëindigen van een dienstverband voor onbepaalde tijd door opzegging.

Op grond van artikel 9.a.5, aanhef en onder 1 en 9, van de CAO (voor zover hier van belang) kan opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd plaatsvinden op grond van

1. plichtsverzuim als bedoeld in artikel 9.a.7, tweede lid,

9. andere met name genoemde gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van het dienstverband uit te sluiten.

Ingevolge artikel 9.a.7, eerste lid, aanhef en onder c, van de CAO kan de werkgever ten aanzien van de werknemer die zich aan een plichtsverzuim schuldig maakt, tot ontslag besluiten.

Blijkens het bepaalde in artikel 9.a.7, tweede lid, van de CAO wordt onder plichtsverzuim verstaan: het overtreden van de voor de werknemer geldende voorschriften, het niet nakomen van hem opgelegde verplichtingen, alsmede het doen of nalaten van datgene dat de werknemer bij een goede uitoefening van zijn functie behoort na te laten of te doen.

Artikel 9.a.6, eerste lid, van de CAO luidt als volgt: “De werkgever kan de werknemer schorsen voor ten hoogste vier weken, indien dit gelet op het belang van de instelling dringend noodzakelijk is. Voordat de werknemer wordt geschorst wordt deze in de gelegenheid gesteld zijn opvattingen omtrent de voorgenomen schorsing kenbaar te maken. De opvattingen van de werknemer omtrent de schorsing worden opgenomen in de brief, waarin de schorsing wordt bevestigd.”

Ingevolge artikel 9.a.6, tweede lid, aanhef en onder f, van de CAO kan de werkgever, naast het bepaalde in het eerste lid van dit artikel, de werknemer schorsen in andere gevallen waarin het belang van de instelling dit vordert voor ten hoogste drie maanden, daaronder begrepen de termijn genoemd in het eerste lid.

4. Beoordeling van het geschil.

4.1 De bestreden besluiten strekken tot het opzeggen van het dienstverband van appellant per 1 juni 2012 op grond van het bepaalde in artikel 9.a.7, eerste lid, aanhef en onder c, van de CAO, subsidiair artikel 9.a.5, eerste lid, aanhef en onder 9, van de CAO, en tot het schorsen van appellant als docent op grond van artikel 9.a.6, tweede lid, aanhef en onder f, van de CAO.

4.2 Appellant is sinds 2000 in dienst van verweerster als docent. Hij is belast met lesgevende en niet-lesgevende taken. Zijn dienstverband omvat 0, 65 WTF. Niet in geschil is, dat zich rond zijn functioneren geen problemen hebben voorgedaan tot de gebeurtenissen rond de leerlinge X.

4.3 Vast staat dat de voormalige leerlinge X van de school zich op 1 december 2011 heeft gemeld op de school in aanwezigheid van twee rechercheurs van de zedenpolitie. In het daaropvolgende gesprek met de rector en conrector van de school heeft X gesteld, dat appellant en zij een seksuele relatie hebben gehad, ook tijdens de schoolperiode van X. Vervolgens hebben de rector en conrector van de school appellant op 2 december 2011 geconfronteerd met de beweringen van X. Daarbij heeft hij erkend intensief contact met X te hebben gehad gedurende de tijd dat zij als leerlinge stond ingeschreven op de school. Zij heeft in 2008 het VWO-diploma gehaald.

4.4 Ter zitting van de Commissie heeft appellant desgevraagd gesteld, dat hij de relatie in januari 2010 heeft beëindigd, omdat hij zich was gaan afvragen of de verhalen die X had verteld over haar situatie thuis, niet gelogen waren, en daarmee samenhangend, of hij haar nog wel kon vertrouwen. Na deze beëindiging hebben appellant en X elkaar nog wel gesproken. In september 2011 was er een heftige ontmoeting, waarbij X uiteindelijk tegen appellant zou hebben gezegd – naar hij bijna aan het eind van de zitting van de Commissie heeft opgemerkt - hem kapot te zullen maken. Op 2 december 2011 dacht appellant – naar hij ter zitting van de Commissie heeft gesteld – dat het gesprek met de rector over die gebeurtenis in september 2011 zou gaan. In

de beleving van appelland is zeker de helft van de tijd van het gesprek op 2 december 2011 opgegaan aan bespreking van de gebeurtenis in september 2011. De rector en conrector hebben dit laatste weersproken, onder verwijzing naar het door appelland voor akkoord ondertekende verslag.

4.5 Naar het oordeel van de Commissie is de bewering van appelland ter zitting van de Commissie, dat het gesprek op 2 december 2011 grotendeels over de gebeurtenis in september 2011 is gegaan, niet aannemelijk. Appelland heeft dit niet eerder aangevoerd. Indien dit zo belangrijk voor hem was, valt niet in te zien dat hij dat niet eerder naar voren had kunnen brengen. Dit geldt ook voor de bewering van X dat zij appelland wel kapot zou maken. Bovendien heeft appelland deze punten niet eerder ingebracht bij zijn voorstellen tot wijziging van het verslag. Wat hier ook van zij, voor de kern van de zaak zijn deze punten niet van doorslaggevende betekenis. De kern van de zaak betreft naar het oordeel van de Commissie de vraag, of verweerder op goede gronden tot de aanwezigheid van plichtsverzuim heeft kunnen concluderen.

4.6 Ten aanzien van de beantwoording van deze vraag overweegt de Commissie het volgende. Tussen partijen is niet in geschil, dat de betrokkenheid van appelland bij X is begonnen toen zij in de tweede klas van het VWO zat, als een soort zorg, ingegeven door het beeld dat X tegen appelland had geschetst van een slechte situatie thuis. Die situatie – zoals volgens appelland door X geschetst - bestond hierin, dat haar ouders in scheiding lagen, voorts dat zij door haar broer was verkracht, en dat zij bijna geen eten kreeg. Voorts vertoonde zij suïcidale neigingen; appelland heeft – naar hij stelt - een keer kunnen voorkomen dat X zich voor de tram wierp. Op grond van de stukken en het ter zitting verhandelde staat voor de Commissie ook vast, dat de zorg van appelland voor X zich allengs heeft uitgebreid, in die zin, dat appelland niet alleen gesprekken met haar voerde (ook bij hem thuis), maar ook met haar naar de film ging en geregeld boodschappen met haar deed in Almere. Een andere docent van de school heeft appelland en X daarbij in Almere gezien. Gelet op het vorenstaande heeft appelland zichzelf een begeleidingstaak aangemeten, waarbij sprake was van bezoeken thuis, gezamenlijk boodschappen doen en filmbezoek. Naar het oordeel van de Commissie getuigt die wijze van omgaan van een docent met een aan hem toevertrouwde leerling niet van de professionaliteit die van een docent wordt verlangd. De thans door appelland geopperde mogelijkheid dat X daarbij manipulatief zou hebben gehandeld, maakt dit niet anders. Vanuit zijn professionele houding zou hij toenadering hebben moeten afhouden. Een (vertrouwens)band en het samen doen van buitenschoolse activiteiten, zoals hiervoor omschreven, betekenen, dat sprake was van een verstandhouding die een docent jegens een minderjarige, kwetsbare leerlinge had dienen te vermijden. Een dergelijk gedrag moet worden aangemerkt als plichtsverzuim. De Commissie laat daarbij in het midden de beantwoording van de vraag of nog tijdens de schooltijd van X de relatie een seksueel karakter heeft gekregen. Appelland beantwoordt die vraag ontkennend, verweerder bevestigend.

4.7 De Commissie moet voorts toetsen, of verweerder, gelet op het plichtsverzuim, in redelijkheid heeft besloten tot ontslag op grond van artikel 9.a.7, eerste lid, van de CAO. Het geven van ontslag op die grond is een bevoegdheid, waarbij belangen dienen te worden afgewogen: enerzijds het belang van verweerder gelegen in het vertrouwen dat ouders en leerlingen moeten kunnen hebben in docenten en anderzijds het belang van appelland bij behoud van zijn baan en de daarbij behorende inkomsten. Naar het oordeel van de Commissie heeft verweerder haar belang kunnen laten prevaleren boven het belang van appelland. Van onevenredigheid is geen sprake.

4.8 Nu het ontslag reeds kan worden gedragen door de primaire ontslaggrond, behoeft de subsidiaire grond geen bespreking meer.

4.9 Op basis van het vorenstaande feitencomplex heeft verweerster naar het oordeel van de Commissie zich tevens op het standpunt kunnen stellen, dat het belang van de instelling vorderde dat appelland werd geschorst. Dat appelland (nog) niet strafrechtelijk is veroordeeld, doet daaraan niet af.

4.10 Aangezien de Commissie voorts niet is gebleken van gebreken die aan de bestreden besluiten zouden kleven, dient het beroep tegen die besluiten ongegrond te worden verklaard.

5. Beslissing.

De Commissie verwerpt het beroep.

Aldus vastgesteld op 15 juni 2012 te 's - Gravenhage door mr. mr. W.A. Zwijnenburg, voorzitter, mr. J. Douwes en mr. H. Pieffers, leden, in aanwezigheid van mr. R.T. Steinvoot-de Groot, lid (die zich wegens ongelijkheid van het aantal leden gekozen door de besturen en het aantal leden gekozen door het personeel van stemming heeft onthouden), in tegenwoordigheid van mr. A.C. Melis-Gröllers, griffier, en getekend door de voorzitter en griffier, voornoemd.